

INTERNACIONAL
C. N. T. F. A. I.

Año II. Número 52

Vilafranca del Panadés, 11 Febrero de 1938

Ejemplar suelto: 15 céntimos

UN ANY DE VIDA

El 5 de febrer del 1937 sortí per primera vegada el nostre setmanari, aleshores, en el primer número al posar-nos amb contacte amb el públic deiem: *No tractem de fer sortir a la llum un periòdic més, encara que sen's titlli de inmodestos volem fer del nostre portaveu un compendi de doctrina social, etc. : no volem fer d'ell un xafarder i menys un cultivador de l'insult, si aixís fos, no caldria que la nostra organització local parís aquest fill...*

I creiem sincerament haver-ho lograt: durant el transcurs d'aquest primer any de vida, les circumstàncies, les lluites intestines locals, la set d'apetències que hem tingut de veure mostrar-se ben impudicament per cert, la sistemàtica persecució que en els nostres mitjans hem tingut de suportar, l'empresonament d'uns companys preuats, antifeixistes cent per cent... han estat prou per fer-nos sortir del nostre equilibrat i sensat criteri, però, amb tot, des d'aquestes pàgines ni s'ha tractat desconsideradament a ningú, ni en elles ha sorgit l'insult groller contra cap persona, ni partit, ni organització, cosa a que ens tenien tant acostumats els setmanaris locals, apesat d'ésser fets algun per quins es creuen detentar el sentit tradicional de la Cultura.

Els que fem el S. U. T. ni som periodistes, ni professionals de la pluma, som tots autèntics obrers que per complir el mandat de la nostra Federació Local de Sindicats, el fem en les hores que ens deixa lliures el treball, i si d'altra cosa no, estem satisfets del nostre comès encara que sols sigui per això: **PER NO HAVER DEVALLAT AL TERRENY DE LA POLEMICA GROLLERA, NI L'INSULT, QUE EN NOSALTRES CONSIDEREM UNA BAIXESA INQUALIFICABLE.**

Els afiliats de la nostra Federació Local, podran en tot cas demanar-nos comptes de la nostra actuació que creiem sincerament austera i justa.

No podem deixar aquests comentaris, sense retre record d'anyorança als companys de redacció Camí, Agramunt, Parera, Gallego i Biosca que es troben allunyats de nosaltres per complir els seus deures militars, i fer-lo extensiu als altres companys Vidal, Bernat i Escalasans injustament perseguits per una fòbia insana. Vaigi aquest record també pels germans caiguts en el transcurs d'aquesta guerra per sempre, i per a els altres germans caiguts injustament en «les ergastules antifeixistes».

Avui com en el nostre primer número, diem ¡SALUT a tots els lluitadors de la Llibertat! Avui com ahir diem: ¡SALUT A TOTS ELS CAIGUTS FINS A GUANYAR LA GUERRA ¡SABREM VENJAR-LOS!

LA REDACCIÓ

S. I. A. no fa almoines.

S. I. A. no és una associació de caritats.

S. I. A. nascuda al fragor de la lluita, sen el dolor de tots els antifeixistes caiguts siguin d'allà on siguin, i vinguin d'allà on vinguin.

S. I. A. al ensemps que ajuda solidaria a tot antifeixista, sap donar caliu també als cors que senten la lluita del poble Ibèric, per això ha nascut en els cors proletaris i viu per el proletariat sense distincions de cap mena.

¡Fevos de S. I. A.¡ ¡Ajudeu a S. I. A.¡

Agrupació Local de S.I.A. Rambla Pi Margall, 25. secretaria 4, tots els dimarts i dijous de 7 a 8 del vespre.

Cooperatives i Col·lectivitats

El decret del Conseller d'Economia de la Generalitat prohibint la creació de noves cooperatives en les localitats en les quals ja n'hi hagi alguna d'establerta, ha posat d'actualitat en els comentaris que ha suscitat tal decret, el tema de les diferències i valors socials, que hi ha, entre una cooperativa i una col·lectivitat.

Passem per alt de comentar el significat i els motius que ha al·legat l'esmentat conseller en el decret de referència. Tal vegada el que podríem objectar-hi fóra l'antípoda dels raonaments i justificacions que ha dit decret se li ha volgut donar.

En la contraversia que ha originat, s'ha posat de manifest —per part dels qui amb una irresponsabilitat i manca de sentit social són els propagadors desinteressats del l'obra governamental— un fet agosarat en llur propaganda, que arriba a l'extrem d'afirmar que les cooperatives i col·lectivitats no es diferencien en res; que són una mateixa cosa.

Sortosament en el camp adversari—un adversari que molt sovint, massa sovint, s'oblida de la noblesa— no sempre, els homes parlen i escriuen al dictat de les conveniències polítics de partit.

Algunes vegades—poques—s'escriu i es parla amb certa sinceritat, per la qual es beslluma uns coneixements del fet social que hi ha plantejat, però, la passió partidista ofega i esfuma rapidament amb aquelles rectificacions tan vergonyoses que són la mossegada a la llengua que els lleugers en emetre opinions sense el permís del partit s'han de donar.

Solament anant a la recerca d'aquestes opinions que en un moment de sinceritat emeten, pot trobarse els més sòlids i contundents arguments per a desmentir i posar en evidència les afirmacions interessades de que les cooperatives i col·lectivitats signifiquen en l'ordre social, moralment i pràcticament la mateixa cosa. En l'òrgan de la Federació de Cooperatives de Catalunya del 28 del mes de Gener últim, en un article inscrit que es titula «Cooperació és col·lectivisme pràctic» i signat per un destacat propagador, del que s'ha donat per anomenar moviment cooperatiu, hi ha un paràgraf que diu: «Negligides i fins combatudes al començament, avui tots els sectors, del proletariat accepten el cooperativisme com un

sistema econòmic, que per camins diferents ara condueix també al col·lectivisme».

Del qual s'ens dedueix quan diu: «que per camins diferents ara», que abans la cooperació no tenia cap relació amb el col·lectivisme. Ha calgut una sotragada tan forta com l'ocorreguda el 19 de Juliol del 36 perquè, la cooperació és doncs compte que la seva funció no havia d'ésser estàtica i simplement econòmica dins d'un esperit aburgèsat, ans el contrari, que la seva funció ha d'ésser d'un profund sentit social d'emancipació de la massa productora.

Tot i el canvi d'orientació que se li ha donat al cooperativisme per tal de satisfer les exigències del moment, no pot de cap de les maneres, atribuir-se-li un esperit, una bondat i perfecció com a sistema social igual al que gaudeix el sistema col·lectivista.

Així ho reconeix quan acaba l'esmentat paràgraf quan diu que per camins diferents fins ara, condueix també al col·lectivisme. Conduex! Fixem-nos-hi bé. La qual cosa vol dir que el cooperativisme és sols un mitjà, mentres que el col·lectivisme és el fi, l'encarnació viva de la perfecció social. Gràficament el col·lectivisme és el replà, el cooperativisme els primers graons de l'escala progressiva per assolir el fi, cim que la llum en el qual s'albira, estant fets els nostres ulls i el nostre anhel. Queda ben clar que cooperació no és col·lectivització.

El que fóra curiós de saber és si els que estant als primers graons tenen la intenció d'arribar al replà. Temem que no.

FALK

Menos mal hacen los delincuentes, que un mal juez.

Quevedo

Todos a trabajar por la nueva economía

Terminadas las tareas del Pleno Ampliado de Valencia y de regreso a los lugares de trabajo los delegados que en el mismo intervinieron para sentar las bases de lo que ha de ser en el futuro la Economía, a todos nos incumbe el deber de trabajar para que los acuerdos recaídos, den días florecientes a España dentro de la economía que los propios trabajadores han creado con el beneplácito de procurar a todos los productores el bienes-

tar y la felicidad que la ley natural concede a todo ser humano.

Mucha es la responsabilidad contraída ante los que siempre negaron personalidad al sindicalismo, tildando de incapacitados para dirigir la economía a los propios productores. Hemos de demostrar con hechos lo que somos y a donde podemos conducir el país. Y esto lo lograremos si cada uno desde el lugar que le corresponde, por imperativo de la lucha que vivimos, cumple el mandato que en él depositaron sus compañeros de producción. No es hora de entretenernos en cuestiones de detalle, sino que hemos de procurar fundir la masa que es producción en ese cuerpo orgánico que ha sido forjado de común acuerdo y en la más perfecta inteligencia entre técnicos y manuales. A consolidar nuestras posiciones nos reclama el deber de conciencia y a más del deber de conciencia la hombría personal que hemos puesto al servicio de la causa antifacista. Obrando así no dudamos que pronto se levantará el espíritu de los que lo tienen adormecido porque aún lloran el pasado.

Es hacia el porvenir donde deben mirar todos los ojos de los sinceros antifacistas y para despertar este ansia de llegar a un nuevo estado económico y social, sólo lo lograremos fortificando las posiciones en los Sindicatos, podando todo aquello que no corresponda al nuevo estado de cosas y haciendo brotar con sávia nueva lo que ha de ser en el futuro orgullo de los trabajadores españoles ante sus hermanos oprimidos del Universo.

Todo trabajador se debe a la orientación general que dimana del organismo superior. Si hubiera lagunas hay que resolverlas con deliberación concienzuda en el seno de la producción, y luego llevar las soluciones ante la opinión pública que en ese caso es la asamblea sindical. Si así emprendemos la marcha hacia la reconstrucción económica de España, dentro de poco seremos ya definitivamente invencibles, porque ganada la guerra económica se obtendrá el triunfo sobre el fascismo, y luego, en plena paz y con un organismo apropiado a vivirla, todos, absolutamente todos los españoles, podremos respirar a pulmon lleno las delicias de la victoria; de esa victoria que será nuestra y a la que hemos de ceñir toda nuestra actuación, sin esperar a que sectores más o menos simpatizantes sean los que nos indiquen como y de que manera debemos colaborar para

reconstruir lo destruido por la subversión fascista.

Todos a una, hermanos trabajadores. Por la nueva España, por la unidad sindical, valoricemos las normas trazadas por la Confederación Nacional del Trabajo en el Comicio de Valencia.

La discreción en el hablar importa más que la elocuencia.

Gracián

La C. N. T. y la F. A. I. ante el Reaccionarismo

La prensa reaccionaria ve en la C. N. T. y la F. A. I. un gran peligro para la supervivencia del orden burgués. Con razón. Los anarquistas españoles no se contentan con reconstituir la república burguesa. La incautación de las grandes propiedades, la colectivización de las fábricas, la socialización de la vida económica han de subsistir. Los estados capitalistas temen la influencia de una España sindicalista o semi-anarquista. Los estados democráticos como Inglaterra y Francia, no desean otra cosa que una república burguesa o democrática en España. Tienen miedo ante la revolución social. «Antes Franco, que la revolución social» De ahí las vacilaciones de los gobiernos democráticos, de ahí su actitud ambigua. Los estados democráticos no actúan consecuentes y abiertamente, como los estados facistas, que ayudan a Franco. Se guardan de tomar partido sinceramente a favor de la República española. El capitalismo tiene más confianza en Franco que en el gobierno legal. Un ejemplo: la peseta tiene una reserva en oro como pocas divisas. El tesoro de oro español se halla en posesión del gobierno republicano. A pesar de esto, la peseta ha bajado a la cuarta parte de su valor anterior. El gobierno de Franco no tiene oro, sus billetes no tienen garantía en oro. Sin embargo la moneda de Franco vale en el extranjero dos veces más que la de la República. De la victoria de Franco los capitalistas internacionales esperan la defensa del orden capitalista. Si triunfa la República, habrá que temer la implantación de nuevas formas económicas socialistas o anarco-sindicalistas. De ahí la falta de confianza en la República, de ahí el exceso de confianza en los generales facistas.

Som descendents d'aquelles...

Si senyors, nosaltres, els homes de la C. N. T. els obrers, els que abants ens deien la «chusma» (i algú encara ens ho diu, a pesar de que mercès a nosaltres pot presumir), nosaltres com deia,—el poble productor en una paraula,—som descendents d'aquelles «Tribus»... qui ho havia de dir.

No, no vos esgarrifeu, no ens menjem cap criatura (encara que ho vulguin fer creure) mireu sols hem fet, això;—Batre els militars a Barcelona; no deixarlos passar de Bujaraloz;—perquè no ens trenquessin la digestió a Catalunya,—agafar la Indústria, i l'Agricultura, quant tot estava a rodar,—i no sortien les capacitats d'avui,—(estaven amagades), i posar-ho tot en marxa ascendent, crearem Hospitals; Col·lectivitats, on els obrers treballen com a persones, i una Indústria de Guerra, on ni els magnats de l'Indústria Catalana, ni els grans prohoms Estadistes Catalans, ho habien somniat mai. Ja ho veieu casi no hem fet res. ¡Hem salvat Espanya solsament!

Som descendents d'aquelles «tribus»...

PROS

La Fàbrica de Farines «La Vilafranca» Indústria Col·lectivitzada, ha contribuït a la setmana de l'infant, amb el donatiu de 100 kgs. de farina.

Així responen sempre els obrers a totes les obres de pur Humanisme.

¿Que es la riqueza? Nada, si no se gasta; nada si se malgasta.

Bretón

Les iniciatives de la nostra C. N. T. Subscripció pro Abric del Combatent

Suma anterior	3.972'70 ptes.
Jaume Espigo	1'— »
Martí Sala	0'50 »
Enric Escribà	1'— »
Pau Mestres	1'— »
Jaume Rovira	1'— »
Joan Aguado	1'— »
Manel Queraltó	0,50 »
Joan Pagés	5'— »
Jaume Espigo	1'— »
Josep Miarons	0'50 »
Sindicat de Barbers C. N. T.	
4.ª entrega	20'— »
Suma i seguirà	4.005'20 ptes.
Entregat fins a la data	4.128'— »

Federació Local de Sindicats Unics

Dimarts, dia 15 de Febrer, a les 9 de la nit
ASSAMBLEA GENERAL EXTRAORDINARIA
Importants assumptes a tractar

¡Obrers, NO HI MANQUEU!

La Junta

L'ajut al nostre Hospital

Recaudat fins a la data, arran de la iniciativa de la nostra C. N. T.

13.659 pessetes

en uns moments en que tots els Ajuntaments de la Comarca l'havien abandonat.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

HOJAS DE AFEITAR

a precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Penedès. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordi.

Cooperativa de Fusters, Ebenistes i Carrossers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDESA

GARANTIA